

Et NS-barns minner fra skolegang og oppvekst

Kjell Normann angriper i Budstikka for 10.5.95 tidligere skole-sjef Thorleif Øisang for hans kronikk i Aftenpos-ten for 27.2 i år. Jeg er født midt under krigen og kan følgelig ikke utta-le meg om hvorvidt de tyske tropper oppførte seg strengere eller mil-dere i Norge enn i andre land som ble okkupert av Tyskland under siste krig.

Det jeg kan uttalte meg om er hetsen mot NS-barn etter krigen. På dette området har Norge tatt første pris. Ingen andre land kan oppvise en forfølgelse av barn av politiske motstander som det Norge har bedrevet. Helt fra jeg var så gam-mel at jeg på egen hånd kunne forlate min beste-mors gård utenfor en midt-norsk by til i dag, er jeg blitt forfulgt for mine foreldres politiske oppfatning. Min far var medlem av NS, ikke av Det norske nasjonalsosi-alistiske Arbeiderparti før krigen eller noen tysk organisasjon under kri-gen.

Jeg vokste opp i et ver-dikonservativt hjem med stor respekt for norsk historie og ættestolthet, et hjem hvor gudstroen var sentral. Min oppfat-ning av mine landsmenn ble satt på store prøver av «seierherrenes» barn som sparket, slo, spyttet på og trakasserte meg inntil jeg i 12-årsalderen begynte å forsvare meg. Ingen steder utenom bestemors gård var fri-steder for forfølgerne. Ikke en gang i skolegår-den var jeg beskyttet, lærerne som skulle holde vakt snudde demonstra-

tivt ryggen til når jeg fikk den daglige dose bank. På skoleveien var jeg nesten daglig utsatt for slag og spark. Anmel-delser til politiet ble ikke tatt hensyn til. Da jeg var 12 år så lærere, for-eldre og andre at jeg for-svarte meg, politiet opp-søkte meg for å minne meg om at Norge var en rettsstat og lærerne truet med å flytte meg til en skole for vanskelige barn. Da min far spurte hvor lærerne var når jeg ble tyrannisert ble trus-lene om ny skole borte. Konfirmasjonsforbere-delsene ble av presten benyttet til å snakke om krigen i stedet for å for-berede konfirmanterne til det løfte de skulle bekrefte. Presten sluttet med trakasseringen først da jeg truet med å trek-ke meg fra konfirmasjo-nen.

De ting jeg her har nevnt er også hendelser en må ta med når en skal betrakte tiden under og etter krigen og nordmenns storhet og medmenneskelighet. Hvis en nå 50 år etter krigen ønsker å legge krigen bak seg og gå videre bør en først se på hva en skal gjøre med NS-barna som er blitt berøvet en barndom og ungdom.

Dessuten bør en ta lær-dom av de traumer mange NS-barn har fått av forfølgelsen de har vært utsatt for, og en bør forebygge at uforstandi-ge seierherrer og pøbel i fremtiden kan la sin har-me gå ut over uskyldige barn

Av R.J. Hansen,
siv. ing.